वसनात् सर्व्वभूतानां वसुत्वाद्देवयोनितः। वासुदेवस्ततो वेद्यो बृहत्वात् विष्णुरुच्यते।
मौनाद्ध्यानाच्च योगाच्च विद्धि भारत माधवं। सर्व्वतत्त्वमयत्वाच्च मधुहा मधुसूदनः।
कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः। विष्णुस्तद्भावयोगाच्च कृष्णो भवति सात्त्वतः।
पुण्डरीकं परं धाम नित्यमक्षयमव्ययं। तद्भावात् पुण्डरीकाक्षो दस्युत्रासाज्जनार्द्दनः।
यतः सत्त्वान्न च्यवते यच्च सत्त्वान्न हीयते। सत्त्वतः सात्त्वतस्तस्मादार्षभादृषभेक्षणः। २५६
न जायते जनित्राऽयमजस्तस्मादनीकजित्। देवानां स्वप्रकाशत्वात् दमाद्दामोदरो विभुः।
हर्षात् सुखात् सुखैश्वर्य्यात् हृषीकेशत्वमश्नुते। बाहुभ्यां रोदसी बिभ्रन्महाबाहुरिति स्मृतः।
अधो न क्षीयते जातु यस्मात्तस्मादधोक्षजः। नराणामयनाच्चापि ततो नारायणः स्मृतः।
पूरणात् सदनाच्चापि ततोऽसौ पुरुषोत्तमः। असतश्च सतश्चैव सर्व्वस्य प्रभवाप्ययात्।
सर्व्वस्य च सदा ज्ञानात् सर्व्वमेतं प्रचक्षते। सत्ये प्रतिष्ठितः कृष्णः सत्यमत्र प्रतिष्ठितं। २५७०
सत्यात् सत्यञ्च गोविन्दस्तस्मात् सत्योऽपि नामतः। विष्णुर्व्विक्रमणाद्देवो जयनाज्जिष्णुरुच्यते।
शाश्वतत्वादनन्तश्च गोविन्दो वेदनात् गवां। अतत्त्वं कुरुते तत्त्वं तेन मोहयते प्रजाः।
एवंविधो धर्म्मनित्यो भगवान्मधुसूदनः। आगन्ता हि महाबाहुरानृशंस्यार्थमच्युतः।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि यानसन्धिपर्व्वणि सञ्जयवाक्ये एकोनसप्ततोऽध्यायः॥ ६९॥

॥ धृतराष्ट्र उवाच॥ चक्षुष्मतां वै स्पृहयामि सञ्जय द्रक्ष्यन्ति ये वासुदेवं समीपे। विभ्राजमानं वपुषा परेण प्रकाशयन्तं प्रदिशो दिशश्च।
दूरयन्तं भारतीं भारतानामभ्यर्च्चनीयां शङ्करीं सञ्जयानां। बुभूषद्भिर्ग्रहणीयामनिन्द्यां परासुनामग्रहणीयरूपां। २५७५
समुद्यन्तं सात्वतमेकवीरं प्रणेतारमृषभं यादवानां। निहन्तारं क्षोभणं शात्रवाणां मुञ्चन्तञ्च द्विषतां वै यशांसि।
द्रष्टारो हि कुरवस्तं समेता महात्मानं शत्रुहणं वरेण्यं। ब्रुवन्तं वाचमनृशंसरूपां वृष्णिश्रेष्ठं मोहयन्तं मदीयान्।
ऋषिं सनातनतमं विपश्चितं वाचःसमुद्रं कलशं यतीनां। अरिष्टनेमिं गरुडं सुपर्णं हरिं प्रजानां भुवनस्य धाम।
सहस्रशीर्षं पुरुषं पुराणमनादिमध्यान्तमनन्तकीर्त्तिं। शुक्रस्य धातारमजञ्च नित्यं परं परेषां शरणं प्रपद्ये।
त्रैलोक्यनिर्म्माणकरं जनित्रं देवासुराणामथ नागरक्षसां। नराधिपानां विदुषां प्रधानमिन्द्रानुजं तं शरणं प्रपद्ये। २५८०
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि यानसन्धिपर्व्वणि धृतराष्ट्रवाक्ये सप्ततितमोऽध्यायः॥ ७०॥ समाप्तञ्च यानसन्धिपर्व्व॥

॥ अथभगवद्यानपर्व्व॥ ९॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ सञ्जये प्रतियाते तु धर्म्मराजो युधिष्ठिरः। अभ्यभाषत दाशार्हमृषभं सर्व्वसात्त्वतां।
अयं स कालः सम्प्राप्तो मित्राणां मित्रवत्सल। नच त्वदन्यं पश्यामि यो न आपत्सु तारयेत्।
त्वां हि माधवमाश्रित्य निर्भया मोघदर्प्पितं। धार्त्तराष्ट्रं सहामात्यं स्वमंशमनुयुङ्क्ष्महे।
यथा हि सर्व्वास्वापत्सु पासि वृष्णीनरिन्दम। तथा ते पाण्डवा रक्ष्याः पाह्यस्मान्महतो भयात्।
॥ श्रीभगवानुवाच॥ अयमस्मि महाबाहो ब्रूहि यत्ते विवक्षितं। करिष्यामि हि तत् सर्व्वं यत् त्वं वक्ष्यसि भारत। २५८५